

Yaşarken kaybolmadan

Doç.Dr.Saim Kayadibi

20 Temmuz 2017, 00:00

Yaşam öyle hızlı akıp gidiyor ki, buna bağlı olarak gündemdeki konular da o derece hızlı kayıp gidiyor, neye odaklanacağını, neye odaklanması gerektiğinin farkında olmazsa insan bir filim şeridinin resimleri arasında yok olmaya mahkûm görüntülerden ibaret kalıveriyor. Akıntıya kapılıyor bir bakıma. Her şey bütün cansızlığıyla yok oluşa doğru kayıp gidiyor.

Göz ucunda, kirpiklerin arasına sıkıştırılmış bir dünyayı algılamakla sınırlandırılmaya zorlanıyoruz sanki. İnsanın gözünün gördüğüne, elinin tuttuğuna kelepçeli bir dünyanın helezonuna çekilmek istenen çaresiz bir insan olmaya mahkûmmuşuz gibi muamele ediliyor. İrademizin hiçe sayılması isteniyor.

Dünyaya mahkûm edilmek, bir bakıma varoluş mücadelesi vermeye mahkûm olmak arasındaki ince çizgide gidip geliyoruz.

İlgi alanlarımızın her birimizi farklı mecralara sürüklediği, ucu koyuverilmiş bir yaşamın girdabında boğuşmak zorunda bırakılmamıza rağmen, farkında olmaya yemin etmişliğimiz farklı olmamıza zorluyor bizi.

Eskiden her günün kendine göre ayrı bir derdi vardır, o yüzden bu günün işini yarına bırakma, yarına bırakılan işler için yarınlar bitmez mealinde sözler söylenirdi.

Oysa şimdi, teknolojinin bir bakıma çıkmazı içine soktuğu insan için bugünün işini yarına bırakmak değil bu saatin hatta bu dakikanın işini bir başka saate, bir başka dakikaya bırakma çaresizliği kendini doğurdu.... öyle ki yaşamın hızlı akışı içerisinde insanın bir anlık gaflete düşmüş olması çok şeylerini elinden alabildiği gibi, bir anlık uyanıklık ile zamanın dili ile konuşmak gerekirse, bir anlık farkındalıkla, çok zaman elde edemeyeceği fırsatları yakalayabilecek imkanlar elde eder oldu.

Konu dağılmış gibi görünse de aslında varılmak istenen hedefin tam merkezine doğru ilerliyoruz...

“İnsan bir yolcudur bu dünyada” demişti kutlu haberci. Biz bu dünyaya ait değiliz. Geldik ve gidiyoruz. Giderken bizi oyalayacak şeylerle fazla eğlenmeden yola devam etmek, kervanı kaçırmadan uyanık olmak gerekir.

Mademki bu dünyaya ait değiliz, varılması gereken bir sonsuzluk diyarı var. Öyle ise bu dünyaya hakkettiği kadar değer vermeli, gündemin yoğunluğunda kaybolup, sonsuzluğun imkânlarından da olmamalı. Kaybetmemeli namütenahi hayatın nimetlerini...

İnsanın yaratılışı ile birlikte bu dünyaya bağlayan bazı maddi değerler olmuş, dünyanın çekiciliğini elde etmeye yönelik değerler insana câzip hale getirilmiştir. İnsan ile madde arasında bir aracı değer yaratılmış, sonra da buna “değişim aracı” denmiş. Her insanın kendi diline göre farklı isimler verilmiş, bizde buna “para” denilmiş. Para ile insan maddeye olan açlığını giderebileceği yanılgısına düşmüş. Paranın câzibesi ile güç devşirmiş, zamanla gücün verdiği havanın bir gün bir toplu iğne ile uçureceği hiç akledilememiş.

İnsanın neden yaşadığına yönelik sorular kişiden kişiye değişse, dünya görüşü insan adedince çoğalsa da, değişmeyen bir gerçeği, her insan için kaçınılmaz tek hakikatin görmezden gelinmeye itilmiş olması ise belki de bu dünyanın en garip hâli. Ölüm...hakikati kimse tarafından inkar edilemeyecek derecede muhkem bir kaçınılmaz realite. Buna rağmen insanın bu hakikate olan vurdumduymazlığı bir başka gariplik.

Zaman akıp gidiyor, fırsatlar birer birer kaçıyor elimizden, kim bilir belki de bir daha geri gelmeyecek mutluluklar uçup gidiyor elimizden dünyanın cezbedici aldatıcılığında...

Her şeyin uçup gitmesi gibi zaman da uçup gidiyor işte... Derin bir nefes almalıyım önce... Daha Ramazan ayının ilk haftasında başlamıştım Küresel İslami Finans Üniversitesi'nde (INCEIF) yaz dönemi derslerine ve bu hafta dersler de bitiyor işte. Öğrenciler sınava hazırlanıyorlar...

Yedi haftalık kısa süreli İslam Hukuku derslerinde benim için en kazançlı olan bir öğrencinin itirafıydı. “Profesör biliyor musunuz size çok minnettarız. Biz, özellikle ben, bu güne kadar hep dünyalık için çalışır ve dünyalık için Allah'a dua ederdim. Oysa sizin dersinizle birlikte artık ahiretin daha önemli olduğunu anladım ve artık sadece dünyam için çalışmayacağım...”

Benim için duyabileceğim en güzel teşekkürdü bu. Yaşarken kaybolmadan bu dünyaya hakkettiği kadar değer vermeli...

<http://milatgazetesi.com/yasarken-kaybolmadan-makale,118418.html>